

Илија ПСАЛТИРОВ

НИ НЕДОСТИГА НАЦИОНАЛНО ЕДИНСТВО

Од референдумот за осамостојување на Македонија во 1991 година, кога сите Македонци покажаа единство и ѝ ја донесоа независноста на нашата држава, не се памети друг чин кој би потврдил дека ние Македонците сепак сме обединети кога тоа е најпотребно. Минуваа години, а ние само го продлабочувавме јазот меѓу нас самите. Дозволивме луѓето да се делат по нивната партиска припадност, главно, на вмрвовци и на сдсмовци, иако постојат и други поделби. Жално е за една мала земја луѓето да се толку многу поделени меѓу себе. Да не бидам погрешно сфатен. Не се работи за тоа дека повторно имаме едноумие, односно дека треба сите исто да мислиме. Се работи за постоењето национално единство кога е во прашање нашата заедничка татковина Република Македонија. Се работи за заедништвото кое треба да го покажеме, не само со декларациите за влез во НАТО и во ЕУ, туку и во креирањето на економската и на социјалната политика, во борбата против корупцијата и митото, во борбата против сиромаштијата и невработеноста, како и во одбраната на националните вредности.

Дозволивме да ни додадат референца пред името на државата, за сега да се бориме за признавање на нашето уставно име, наместо тоа тогаш да го направевме. Дозволивме под притисок да ни биде сменето и знамето. Дозволивме група терористи да држат под опсада

дел од државата, за потоа да заземат високи државни позиции, додека нашите браќа и сестри сами си ги пикаме по затвори. Дозволувавме и сè уште дозволуваме со нашата Македонија секој да прави што му душа сака. Не ни се виновни странците, ниту оние кои нè негираат ниту, пак, оние кои веат знамиња на туѓи држави, без да имаат трошка почит кон символите на државата, која ги храни и им дала дом. Виновни сме ние. Ние коишто го дозволивме сè ова, затоа што не бевме и не сме единствени. Затоа што кога ни беше најтешко, не бевме сплотени, туку гледавме кој повеќе ќе добие и кој е попаметен од другиот. Затоа што партиските и личните интереси секогаш беа и сè уште се ставани пред националните и затоа што некои (ова особено се однесува на политичарите), гледаа(т) како да ги наполнат своите стомаци и џебови, не мислејќи дека во оваа држава има околу 35.000 семејства кои се социјални случаи, дека има околу 400.000 невработени и дека сè повеќе млади ја напуштаат Македонија, заради фактот што на истите тие "лапачи" око не им трепнува за ваквата состојба.

Има еден чуден феномен во државава. Бидејќи малкумина министри во досегашните македонски влади се покажаа како успешни, вообичаено е останатите (читај: неуспешните министри), веднаш по "славното" министерување, како награда да добијат некоја друга престижна функција во државава или надвор од неа. Важно е дека тие, но и нивните колеги од Собранието се вечни и нив-

ните дела, исто така, се вечни. И вечно ќе ги помниме по тоа што ни ја турнаа земјава во економски и во политички хаос, што ги затворија фабриките, што си купија фирми со наши пари... Ама кој ни е виновен? Повторно некои од надвор? Не! Наша вина е. Затоа што на секои наредни избори, локални или парламентарни, ние повторно гласаме за истите лица, за истите против кои сме гласале на претходните избори. И секогаш така вртејќи се во круг, надевајќи се дека секој нареден пат ќе биде подобро. Како да ги имаме само нив, како да се незаменливи... Да не им ги спомнувам имињата, зашто одлично ги знаеме. И наместо да ги казниме за век и веков и да избереме луѓе кои навистина вредат, ние ги слушаме само партиските наредби и како хипнотизирани заокружуваме веќе познати имиња, иако знаеме дека тие ништо не сториле за нас ниту, пак, ќе сторат, без оглед дали се од оваа или онаа партија.

Што има ова последново со националното единство? Има, многу има. Еве, зошто. Наместо да избираме партиски војници, барем еднаш да избереме личности, без оглед на нивната партиска припадност, личности кои се покажале со она што дотогаш го сториле; личности кои навистина знаат, умеат и сакаат да сторат нешто за општо добро; личности кои се чесни, вредни и кои искрено си ја сакаат земјата. Можеби треба еднаш сите политички субјекти во државава, а особено партиите од македонскиот блок да се согласат и да поддржат експертска вла-

да. Замислете ситуација во едно министерство, каде што министерот е експерт за одредена проблематика, на пример, за финансии, заменик-министер од позицијата, а државниот секретар од опозицијата или обратно, сеедно. Не е ли тоа комбинација која можеби треба да се проба во ситуација кога се потврдува дека ни една голема партија не е способна да состави успешна влада!? Што би значело формирањето на една таква експертска влада? Тоа би значело, пред сè, единство, зашто во тој случај министерот би бил контролиран од претставниците и на позицијата и на опозицијата, но би ја имал и поддршката од двете страни. Додека, заменик-министерот и државниот секретар и покрај нивната различна политичка определба, заедно со министерот ќе мораат соодветното министерство да го водат имајќи ги предвид, пред сè, националните, а не партиските интереси. Што ќе ни 'фали' да се обидеме? Ако може во една влада некои министри да менуваат и по неколку министерски фотелји, без притоа да има некакви резултати од тие промени (оти ниту самите не знаат за што повеќе (не) ги бидува), зошто да не може барем еднаш да пробаме да ги замениме постојните, со министри кои навистина се докажани експерти!? Можеби овој предлог е преголем залак за нашите политичари, но кога веќе "лапаат", можеби треба да го голтнат и овој залак, но овој пат во името на националното единство - за доброто на сите нас.